

Sygn. akt V CSK 450/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa E. R. i G. J.

przeciwko T.C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 lutego 2014 r.,

1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej oddalenie apelacji powodów (pkt 2 zaskarżonego wyroku) i uwzględnienie apelacji pozwanej (pkt 1 tiret drugie),

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanej T. C. na rzecz powodów E. R. i G. J. solidarnie kwotę 36 560 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2011 r. a w pozostałej części powództwo oddalił.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powodów jako wierzycieli solidarnych kwotę 56 000 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot 14 330 złotych od 14 grudnia 2011 r. i 41 670 złotych od 27 czerwca 2012 r. a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz oddalił w pozostałej części apelację powodów i pozwanej. Sąd Apelacyjny uznał, że zasadne było roszczenie powodów o zapłatę kwot 35 000 zł, jako kosztów usunięcia wad budynku i kwoty 21 000 zł jako kosztu robót budowlanych niewykonanych przez pozwaną. Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe dowodem z uzupełniającą opinią biegłego A. K., którego opinie (pierwotną i uzupełniającą) uznał za miarodajny dowód do stwierdzenia zakresu wad budynku i niewykonanych prac, a także ustalenia wysokości należnego powodom odszkodowania. Sąd Apelacyjny uznał także, że pozwana nie zgłosiła skutecznego zarzutu potrącenia.

W skardze kasacyjnej, skierowanej przeciwko całemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego pozwana zarzuciła naruszenie art. 278 § 1 i 3 k.p.c., art. 471 k.c. w zw. z art. 647 k.c. oraz art. 499 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej w części, w której zaskarża rozstrzygnięcie korzystne dla niej, to znaczy punkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie oddalenia apelacji powoda i uwzględnienie jej własnej apelacji w pewnym zakresie podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c., ponieważ w tym zakresie jest niedopuszczalna z uwagi na nieistnienie po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (gravamen) - por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., której nadano moc zasady prawnej (III CZP 88/13, OSNC 2014/11/108).

W pozostałym zakresie skarga była dopuszczalna i podlegała ocenie w zakresie wystąpienia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku skarżąca powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność wniesionej skargi. W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji naruszył prawo procesowe, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy, a ponadto naruszył prawo materialne poprzez nieuwzględnienie ustalonych faktów na etapie stosowania prawa.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wywodu zmierzającego do wykazania tej wadliwości. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów. Stwierdzone naruszenie musi przy tym być przyczyną wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do wniosku, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, pozwana nie przytoczyła.

Poprzestanie na uzasadnieniu podstaw kasacyjnych jest niewystarczające, bo chociaż uzasadnienie przesłanek tzw. „przedsądu” (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.) i uzasadnienie podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1-2 k.p.c.) może być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., II UK 363/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r., I UK 388/11, nie publ.). Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tych merytorycznych wymagań wniosek pozwanej nie wypełnił, a w konsekwencji przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).